

voeten van den Krijgsgod zouden als overwonnen slaven liggen: de Afgoderij, de Ongerechtigheid, de Haat, de Naijver en de Opgeblazenheid — (adres aan Rodenburgh!) Voor deze mindere personages zouden de maats, die gewoonlijk bij de vertooningen dienst deden, moeten optreden. Dan zouden er nog twee allegorische figuren behooren meê te gaan: de ware Godsdienst, eene vrouwenfiguur in witte zijde, en de onvervalschte Justitie, eene vrouwenfiguur in purperen zijde. Deze beide vrouwen, door jonge maats uitgebeeld, zouden ieder de hand houden aan een oranje-snoer, dat van het wapen van Prins Maurits, aan een banierstok bevestigd, afdaalde, en zich slingerde naar de zeven volgende schuiten. In elke dezer schuiten zoude een der wapenen der geünieerde provinciën: Holland, Gelderland, Zeeland, Utrecht, Friesland, Overijsel en Groningen worden opgericht. Bij ieder wapen zouden twee fraai gecostumeerde figuren geplaatst worden, die den van het wapen neerhangenden oranje-band zouden vasthouden. Het hoofddenkbeeld: de zeven geünieerde gewesten onafscheidelijk verbonden door Oranje tegen den vijand, aangevoerd door Mars als Maurits — kwam voor ieder duidelijk uit. Bredero wilde nog eene steigerschuit laten volgen met eene vrouwenfiguur er in — de Nederduitsche Academie met haar blazoën, de Bijenkorf en in gulden letters het woord: IJver. Op deze schuit zouden bestuurderen der Academie, musicijns en zangers plaats nemen, die wanneer de schuiten in den Oude-Zijds-Voorburgwal omtrent het Prinsehof zouden gekomen zijn, voor Zijne Hoogheid een welkomslied zouden zingen, 't welk Coster binnen eenige uren zou brengen.

Snel werden nu de rollen verdeeld. Ieder hield zich uitsluitend met de hem aangewezen taak bezig. De wapens en blazoenen der gewesten waren ter Academie aanwezig. Van alle zijden bracht men oranje dundoek en oranje snoeren aan. Bredero hield een wakend oog, en verheugde zich over het welslagen van zijn denkbeeld. Zijne vrienden en medehelpers verblijdden zich over zijne opstanding uit zijne krankheid, en dienden hem met de hoogste gewilligheid. Soms vernam men een kort, krampachtig hoesten, wanneer hij te veel sprak met de maats, en dan zagen ze hem verbleeken, met een angstigen trek op het anders zoo guitige gelaat.

Toen de duisternis inviel, verscheen Coster.

Met eene uitbarsting van jubelende vreugde vernam men, dat de dokter van heeren Burgemeesteren een verzoek had gekregen, om op Donderdag 24 Mei den Prins en zijn gevolg in de Academie te ontvangen met historische vertooningen uit den oorlog tegen Spanje, inzonderheid alles omvattende, wat de diensten betrof, door het Huis van Nassau aan den lande bewezen. Coster had met Hooft besloten voor Zijne Hoogheid des Drossaerts *Geeraerdt van Velsen* te spelen, maar men wist niet, of de Vroedschappen dit plan zouden steunen. Het was nu gebleken, dat ten Stadhuize — misschien uit achting voor den Drost — geene voorkeur gegeven werd aan de Oude Kamer boven de Academie.

Echter moest nu ook deze voorstelling, eene eerste gala-voorstelling op het tooneel der Academie, waarbij de Prins, Don Emanuel, zeer vele edelen,